

АВТОРИ

Александра Антонова е литературовед, специалист по нова българска литература, доцент в Института за литература – БАН. През 2009 защитава докторска дисертация на тема „Чавдар Мутафов – в търсене на художествения лик“. Автор на монографиите „Чавдар Мутафов – в търсене на художествения лик“ (2011) и „Константин Константинов: възможности на разпознаването и себеразпознаването“ (2015), както и на отделни изследвания върху творчеството на Чавдар Мутафов, Димитър Димов, Никола Вапцаров, Светослав Минков, Боян Дановски, Борис Христов, Кирил Кръстев, Борис Шивачев, Златомир Златанов, Михалаки Георгиев и др., на рецензии и научно-приложни статии. Редактор и съставител на научни сборници. Ръководител на проекта „Актуални прочити на новата и съвременната българска литература“ към секция Нова и съвременна българска литература (2015), както и на проектите „Дигитална библиотека Българска литературна критика“ (2018) и „Българската литература за деца и юноши ХХ–ХХІ в.“ (2021).

Александър Панов (1953) завършва българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“ и аспирантура в Института за литература при БАН. Доктор на филологическите науки, професор в Института за литература. Научните му интереси са свързани с теорията на литературата, историческата поетика, литературната антропология, жанровата теория, поетиката на българската литература и проблемите на литературното образование в училище. Автор е на книгите: „Теория на литературата“ (1997 и 2000), „Културни проблеми на българското литературно развитие“ (1998), „Изкуството да пишем“ в съавторство с В. Стефанов (2004), „Художествена система на Ботевата поезия“ (2012), „„Песни и стихотворения“ от Христо Ботев – структура, основни сюжети и символични образи“ (2012), „Литературният образ извън пространството на книгата“ (2013), „Текстът като социално действие“ (2022), „Йордан Йовков – изкуство на разказването“ (2023), както и на множество учебници и учебни помагала по литература и по български език за средните училища.

Ангел Валентинов Ангелов е професор по теория и история на литературата в Институт за литература, БАН. Научните му интереси са история на западноевропейската култура и изкуство от Късното средновековие (ок. 1300) до края на ХХ век.

Бисера Дакова (1966). Доцент, доктор по нова и съвременна българска литература в Института за литература – БАН. От есента на 2016 е гост-преподавател по български език и литература в Университет Виена, Австрия. В периода януари–юни 2003: изследователска стипендия „Ернст Мах“

към Философския факултет на Университет Виена, с научен ръководител проф. д-р Алфред Пфабиган. В периода 2006–2011 преподава български език и литература в Института за славистика на същия университет и в университета „Фридрих Шилер“ в Йена, Германия. Автор е на редица научни статии в специализирани периодични издания и сборници, както и на монографиите: „Яворов. Археология на автора“ (Стигмати, 2002), „Век и краевековие. Позитивизъм и декаданс в българската литература през XIX век; аспекти на ориентализма и културната идентичност“ (Карина-М, 2007), „Der unanthologische Trajanov. Die getilgte Dekadenz. Über die Verwandlungen der poetischen Sprache“ [Неантологичният Траянов. Изличеното декадентство. За преображенията на поетическия език] (Dr. Kovač, 2009). Преводач на голямата австрийска писателка Фридерике Майрьокер: „само ЖЕСТОКО седя“ (Ерго, 2019).

Вера Радева (1981) защитава докторат в Института за литература – БАН. Завършва българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. Научните ѝ интереси са в областта на българската литература между двете световни войни, автор е на дисертационния труд „Аспекти на чуждостта в разказите на Георги П. Стаматов“.

Д-р Елка Димитрова (1971) е доцент в Института за литература към Българската академия на науките. Работи върху проблематиката на българския и световния литературен модернизъм и на българската литература от периода след 1944 г. Защитава докторат на тема „Аспекти на митологичното и историчното в българската поезия от 20-те години на XX в. (Гео Милев, Никола Фурнаджиев, Атанас Далчев и Николай Лиливев)“ (Институт за литература, 2000). Автор на следните книги и учебни помагала: „Изгубената история“, София: ИЦ „Боян Пенев“, 2001; „Нови анализи на литературни творби“. За обучението в 11. и 12. клас. Т. 1, 2. София: „Дамян Яков“, 2002; „Нови анализи на литературни творби“. За кандидат-студенти. Т. 1, 2. София: „Дамян Яков“, 2004; „The Marginal Intellectual“ – CAS (Centre for Advanced Study, Sofia), 2017, монография (електр.публ.: https://www.cas.bg/en/working_paper_series/advanced-academia-programme-2015-2016-1850.html; <https://www.cceol.com/search/journal-detail?id=659>).

Емил Димитров (1961) е доц. д. н. в Института за литература – БАН. Литературовед, философ, преводач. Завършва философия в СУ „Св. Климент Охридски“ и докторантура по философия. Специализирал е източно богословие в Папския институт за Изтока в Рим (1993–94) и в Националния център за изучаване на Леопарди в Реканати, Италия (2013). Научните му интереси са свързани с история на българската литература и култура, творчеството на Достоевски и руската философия, поезията на Джакомо Леопарди и история на италианското изкуство, културология, българо-руски и българо-италиански литературни и културни общувания, история на бъл-

гарската църква и православно богословие. Автор е на над 400 публикации – статии, студии, коментари, библиографии, пътеписи, архивно-документални публикации, публицистика, преводи и др., както и на книгите „Досието на Михаил Арнаудов“ (2007), „Памет, юбилей, канон. Увод в социологията на българската литература“ (2012), „Публицистиката на Михаил Арнаудов“ (2014), „„Като на изповед...“: руски беседи“ (2016) и др. Съставител, преводач, коментатор и редактор на редица издания. Основател и председател на Българско общество „Достоевски“ (2011–). Основател и зам.-председател на Българо-италианското общество „Пенчо Славейков“ (2022). От 2016 г. е гост-професор и лектор в редица италиански университети (Неапол, Бергамо, Рим, Венеция, Мачерата, Милано и др.).

Калиганов, Игор Иванович (01.03.1946) – проф., д. ф. н, ведущий научный сотрудник Отдела истории славянских литератур Института славяноведения РАН (Москва). *Научные интересы:* южнославянские и русская литературы, история и культура России и южных славян. *Общее число научных работ:* свыше 300. Подробное см. на сайте: [inlav.ru/Калиганов И.И.](http://inlav.ru/Калиганов_И.И.) *Преподавание:* более 35 лет в МГУ им. М. В. Ломоносова, Институте русского языка им А. С. Пушкина, Дипломатической академии МИД СССР, Военном институте, Гос. Академии славянской культуры (ГАСК) и др. *Основные научно-административные позиции:* декан филологического факультета ГАСК (2004–2015), основатель и руководитель Кафедры славянских языков и культур (ГАСК, 2004–2015). *Высокие награды и отличия:* главная премия им. Макария (Булгакова), митрополита Московского и Коломенского (1997), орден „Стара Планина“ I степени (2000), международная премия Свв., равноапостольных братьев Кирилла и Мефодия (Москва, 2006), почетный знак им. Марина Дринова (2006), знак „Почетный работник науки и техники РФ“ (2007) и др.

Михаил Неделчев е професор, преподавател по теория на литературата и литературна история в Нов български университет, дългогодишен ръководител на департамент „Нова българистика“, където в момента ръководи Литературноисторическата школа „Д-р Кр. Кръстев“. Завършил е славянска филология и философия в СУ „Св. Климент Охридски“. Между 1974 и 1989 г. работи като редактор, изследовател текстолог и литературен историк в отдел „Литературно наследство“ на изд. „Български писател“. Участва в създаването на СДС и възстановяването на РДП като един от нейните ръководители; депутат във Великото народно събрание и в 36-то Народно събрание. Работи върху проблематиката на литературния персонализъм. Автор на повече от 30 книги върху проблеми на литературната история и теория, както и върху феномени на политическата култура. Най-важните му изследвания са за писателите от кръга „Мисъл“, и по-специално върху Яворов. Последните издадени негови книги са първите два тома от тритомната

поредица „Как работи литературната история?“, „Обзорни литературноисторически сюжети“, том първи, и „Персоналистически литературноисторически сюжети“, том втори, книга първа и втора. В продължение на повече от 10 години е главен редактор на възстановеното списание „Демократически преглед“. Участва в реализирането на редица международни академически проекти. Носител на десетки литературни награди и на държавни отличия.

Младен Влашки е университетски преподавател, литературен историк и критик. Роден в Пловдив, завършил Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“, специализирал във Виенския университет. Доктор е по сравнително литературознание (Пловдивски университет) и по философия (Виенски университет). Преподава антична и западноевропейска литература в Пловдивския университет. По тази дисциплина има издадени над дузина учебници и учебни помагала – както за средния курс на българските училища, така и за университетския профил. Бил е гост-лектор в университети в Атина, Берлин, Болоня, Букурещ, Валядолид, Дрезден и др. От 2018 до 2023 е бил лектор по български език, литература и култура във Фрайбургския университет, а през зимния семестър на учебната 2023/2024 – гост-професор по световна литература в университета в Гьотинген. Основните му научни интереси са свързани с епохата на модернизма в европейската литература. Автор е на книги, посветени на българската литература и на връзките ѝ с немската култура и литература. Между тях са „Романология ли? Съвременният български роман между употребата и експеримента“ (Хермес, 2014), „„Млада Виена“ и млада България“ (Хермес, 2017), „Рецепцията на Кафка в България“ (Сдружение Литературна къща – Страница, 2020) и „Materialien zur Rezeption der Wiener Moderne in Bulgarien bis 1944. Hermann Bahr, Hugo von Hofmannsthal, Arthur Schnitzler“ (Berlin, Bern u.a.: Peter Lang, 2022).

Пламен Антов (1964) е проф. д. н. в Института за литература към БАН, поет, писател. Автор на повече от 200 научни публикации и на няколко монографични изследвания: върху българския постмодернизъм (2010, 2016), Яворов и Ботев (2009), Емилиян Станев и Мартин Хайдегер (2019–2021), „До Чикаго и назад“ и „Бай Ганю“ (2021), както и на 14 книги с поезия, разкази, пиеси и фрагменти. Съставител на научните сборници „Американците ни 1: Южна Америка и българската литература, български следи в Латинска Америка“ (2015), „Американците ни 2: САЩ като метафора на модерността. Българо-американски отражения (XX–XXI в.)“ (2017), „Магическият реализъм“ (2019). Член на Българско общество за проучване на XVIII век, Академичен кръг по сравнително литературознание и Сдружение на български писатели. Носител на национални награди за поезия, драматургия и есеистична проза.